

Сираче.

Мамо, що значи това сираче? — попита веднажъ Александърчо майка си, като влизаше въ стаята гдѣто тя работеше.

— Какъ ти дойде на умъ тая дума, дѣтенце мое? — каза майка му.

— Когато се разхождахъ съ баба, срѣщнахъ едно скъсано, окаляно и неомито момченце; попитахъ баба, защо е неомито, а тя ми отговори: защото е сираче; нима, сирачето, мамо, не се омива?

— Това дѣте, Александърчо, е било неомито, защото нѣма майка. Майка му е умрѣла, — Богъ я повикалъ при себе си; сега, види се, нѣма кой да се грижи за това бѣдно дѣте; може би то живѣе у чужди хора, които иматъ и други дѣца и сж бѣдни? може би майка имъ има много работа и не може да омие горкото сираче. Такова дѣте, което нѣма майка и баща, нарича се сираче.

Александърчо се замисли.

— Жално ми е за това момченце, мамо.

— Да, душичке, трѣбва да ти е жално за него. Може би, него нѣма кой да го помилва, нѣма кой да му каже сладка дума, да го научи какъ трѣбва да живѣе, за да бжде добро дѣте, за да бжде угодно на Бога. . . . а ако имаше майка, тя щѣше да го научи кое е добро и кое зло; щѣше да го научи да почита и слуша по-старитѣ отъ себе си, които го учатъ на добро; щѣше да го научи да почита Бога, който обича всичкитѣ хора, като баща и имъ дава всичко, щото имъ е нужно. Погледни, Александърчо, колко добрини ти е далъ на тебѣ